

PRINTSESS LUALOKE
TEISE ISE TEGEMISED

LEONHARD JÄRVIS

Toimetaja: Maire Kõrver
Kaante kujundaja: Uku Järvis
Küljendaja: Vallo Hallik

ISBN: 978-9949-685-64-6

© Kõik õigused kaitstud

Trükk: MJ Konsult
2020 Pärnu

Hea Tegu kirjastus
www.fil.ee

Sisukord

7	Esimese osa esimene hingetükk ...
12	Elukooliklass
25	Jõuringide puhtus
39	Tühjuseplato
50	Poolik Seakarjus
59	Kokkuvõttekillud eludest
73	Hubane palkmaja
86	Jalutuskäik pimedusse
103	Torm
109	Unenäosaadik
134	Kodu
151	Ingli puudutus
168	Häälekaja
176	Kosk
186	Ajatelg
196	Varitsemine
219	Unenägemisteuned
226	7 peamist Hetke sõdalase elust
255	Kes sa oled, Lualoke
267	Kolmanda reaalsuse projektsioon
279	Peeglite peegeldused
294	Sa oled universumi sosin
317	Käed
345	Kaev
357	Tuletorn
378	Teekond pilvemäkke
396	Pilvemäe vana torn

Esimese osa esimene hingetükk teise ja kolmanda reaalsuse vahelises ruumis, kus asub meie käesolev hetk

„Don,“ ütles Lualoke vaikselt, parasjagu nii valju häälega, et tema poolt lausutu ei jäänud kaminatule praksumise varju, „ma olen elanud pika elu, minu kuningriik on veel suurem kui kunagi varem, mul on armastav abikaasa ja lapsed – kõik, mis olema peab, aga siiani on mul tunne, et ma ei ole rahul.

Öösiti enne magamajäämist tunnen ma end eksinuna ja siis mõtlen, et mis mul viga on, kõik on ju olemas, aga samas nagu midagi on veel puudu ...“

Printsess vaatas vilksamisi Don Eljot, pani tähele tema keskendunud olekut ja maakividest kamina tulekoldesse suunatud pilku. Hetkeks märkas ta, kuidas Doni silmades peegelduv tuleleek sealt väljus, kattes Doni palge tulelõõmaga. Printsess raputas pead, et olla veendunud, kas ta näeb õigesti ja puutus enda silmi, püüdes aru saada oma ärkvelolekust.

„Don!“ ütles ta uuesti ja toksas teda oma parema käega. „Kuidas on see võimalik, et sa pole ajaga üldse muutunud, vanemaks jäänud? Kõik on sinus täpselt nii, nagu see oli 35 aastat tagasi.“

Don Eljo vaatas Lualoke poole ja lausus muigega: „Millist aega sa arvestad, printsess? Kas aega oma pimeduse kuningriigis, mis kuulub esimese reaalsuse meeleva, või teise reaalsuse aega, mille ümber laotub kolmanda reaalsuse maailm, mille sees Universum sepistab hingeradasid südamega teel kõikidesse tasanditesse. Sa ju tead, et aeg on väga suhteline. Üks hetk teises reaalsuses võib kesta mitme esimese elu aja pikkuselt. Kolmas reaalsus aga on üldse väljaspool ajamõõdet, läbides igavikuliselt

oma nähtamatu lainetusega kõiki hinge olemise aspekte kõiksuses.

Kui sa oled igas oma kehastuses see, kes sa oled ka hinges, ei puuduta sind elatud elud maailmades ja sinu välimus on ikka ja alati üks. Ehk kui Jõud on armuline ja viib meid kokku kas või tuhande aasta pärast sinu pimeduse kuningriigi ajamõõtmise järgi ja sa mäletad tänast hetke oma ajatelje ühes lõigus, siis sulle meenub, et mina ja Smuuti ei olnud pelk hetkeline vilksatus sinu suurel tühja ruumi ekraanil, kus vormuvad lahti teadvused ja tunnetused sinu universumist – see, millega ja kellega sa kokku puutud duaalse kaksikolendina.“ Don lõpetas ja oli tunne, et ta ei lõpetanud oma tegelikku lauset.

„Ma olen segaduses, Don,“ alustas printsess uuesti, „ma ei tea, kes ma tegelikult olen, sest minus on kõike. Kord olen kerglaselt tormakas, vahel sildade põletaja, siis ehitaja, armastav ema, abikaasa, vihatud kuninganna, kelle sõdurid hävitavad ja põletavad teisi kuningriike. See kõik, mis kaasneb koos eluga, see virr-varr minu ümber on mind neelanud endasse ja ma ei tea enam, mis on tõeliselt päris ja mis päriselt tõeline?“

Don pööras uuesti pilgu tulelt Lualokele ja sõnas: „Siis me oleme tagasi alguses, seal, kus kunagi üks tee lõppes ja teine algas. Ka sa mäletad oma esimest kokkupuudet minuga? Postitõld, sina istusid minu vastas ja seal oli ka palju teisi inimesi. Sa vaatasid mind ja äkki tundsid sisemist jõudu – tunnet, mida sa kunagi varem polnud tundnud. See oli nii meeletu ja kõikidest teistest kogemustest sinu selle elu Lualoke kehastuses esmakordne, et otsustasid tulla minu elukooli, kus õpetatakse praktilist nõidust, kuidas ületada inimese sees olev duaalsus ja saada üheks oma kahes ISES läbi Hinge. Mäletad ikka, printsess?“

Lualoke noogutas. „See oleks olnud nagu eile, mu heategija, ma mäletan seda selgemalt kui kõike muud oma elus.“

Don jätkas: „Igast oma elust jääd sa mäletama hetki, mis korduvad veel palju kordi kui Universumi sosin, kaja, läbides sinu

meeli unes, ärkvel olles, sähvatustes teadvuse säraval ekraanil. Me oleme sinu jaoks võõrad koos Smuutiga, samas aga omad ja sinu sees on seesama tunne nagu postitõllas, kus sa lihtsalt tundsid. See andis omakorda veendumuse ja teadmise. Aga mis oli see teadmine? See jäi sinu eest suletuks, kuna mõistus ei ole suuteline avama hinge uksi. Sinu hingeuksed avab Jõud koos sinu teise ise teadvusega, kaasates sinna ka Sinu – selle, kes sa oled hetkel oma esimese reaalsuse kehastuses. Kui sa ei loobu, saad sa oma küsimustele vastused, viies kokku näod, episoodid-hetked eludest. See on kui kinoekraan, mis vaadatud must-valge tummfilmina, saab äkki värvid ja hääled ning lõhna ja tunde koos mälestusega, mis on tõelisem kui sinu olemasolev reaalsus.

Surm, mu printsess, teeb nii, et alles jäänud Hing kolib ümber uude kehastusse, sa sünnid uue inimesena ja tasapisi, nii kuidas sinu tajud kohanevad oleva taustsüsteemi olude ja sagedusega, häälestudes tajuma selle asukoha reaalsust, hakkad vaikselt ärkama oma uues kehas uue inimesena, olles kui ümmargune null. Ühel päeval avastad sa peegli ees oma peegelpildi ja see meeldib sulle ning ennast vaadates ei ole sul ühtegi kahtlust, et see pole sina, sest sinu jaoks ei ole midagi muud peale selle elu mälestuste ja hetke, mis alles loob ja korjab oma uut energiat, kududes seda vaikselt mälestuste lõngaks hingesüdamiku ümber.

See on nii olnud ja jääb nii igavesti, kuni sa ei tee sellele lõppu, astudes välja spiraalikujuliselt rajalt, mis näiliselt on kogu aeg sirgjoon üles ja edasi, aga tegelikkuses pöörleb ainult ümber oma telje kui spiraal, kruvikeere, luues liikudes illusiooni suunast ülespoole.

Aga sinu hing, printsess, mäletab. Mäletab kõike ja aeg-ajalt, sinu magamise ajal, kui mõistus kaotab kontrolli teadvuse üle ja hinge ukseid maailmadesse lähevad praokile, tungivad välja seal olnud lõhnade segud mälestustest, paiskudes sinu magava keha osalise unenäoteadvuse ekraanile, vormudes seal seiklusteks olukordades, millest sa hommikul ärgates mõtled, et mina ei ole ju selline, mina ei käitu ju nii ... ja sinu sees tekib kahestumine,

sest sinu tunne, emotsioon ütleb sulle sinu kohta muud, kui sinu teadvus ja peegelpilt olemasolevas elus. See, mu printsess, hakkab segama sinu täiuslikku maailma selles elus, sest unenägudes viirastuvad sulle asjad, mida sa ei suuda kontrollida ning mille päritolust sul pole aimugi, kuna sinu Jõud ei ole piisav selle saladuse avaldamiseks selles elus.“

Seda viimast ütles Don iroonilise muigega, suunates oma pilgu uuesti kaminasse.

„See kõik on arusaadav ja samas ei ole ka,“ sõnas Lualoke.

„Mis ma siis tegema pean, Don?“

„Aru saama, et vastused on sinu sisemuses – ja sinna vaatamiseks peab sul olema puhas selge pilk, mis on vaba liigitamisest, eelarvamustest, tunnetest, mõtetest, mis on vaba kõigest sellest, kes oled sina praegusel hetkel, siin ajas ja ruumis. Enese hetkes teadvustamine printsess Lualokena esimeses reaalsuses võtab sinult ära võime viia kokku sinu kaks tegelikku olemust.

Hetkes saab olla siis, kui sinu kaks olemust on ühendatud hinges. Siis muutub hetk HETKEKS. Kuni sinnani on see lihtsalt üks teekond Alguse ja Otsaga. Me jääme, printsess, igavesti mängima õpetajat ja õpilast, kui sa ei suuda aru saada, et see, millises kehastuses sa oled, on lihtsalt üks maskide mask läbi hinge kontrollitud narruse.“

„Don Eljo!“ ütles Lualoke vaikselt, „kas mäletad seda hetke, kui Jõud mind sinu kooli tõukas?“

Don noogutas ja tema mõtted läbisid kõiki kolme reaalsust kogu nende toimetuste ulatuses, milles põimusid ajastud, ajad, maailmad ja teadvused erinevates elu episoodilistes hetkedes.

Talle meenus üks kokkuvõtte tulevases hetkest, mis on ajajoone määramatus kauguses alles kaugel tulevikus. Hetkest järgmises algavas elus, kus talle meenub tänane hetk koos siis tehtud kokkuvõttega.

*Olen sügavas mõttes,
püüdes aru nii saada,
kuhu jäid kõik lilled
ja lõhnavad aasad,
millel jooksin ja lenneldes
liblikaid hüüdsin,
oma avatud südamesse
neid peoga sealt püüdsin!
Ma mõtlen, et sa mõtled,
et mu mõtted on läinud...
Me poleks nagu iialgi koos
seal aasa peal käinud...*

*Mõtlen pealegi, et ma ei mõtlen
su hinge löökide kajast,
ärapeidetud tunnete eksinud rajast.
Mõtlen pealegi, et see oli uni...*

*Ja kui sa ei mõtlen, siis
on see kõik kuni...*

*Kuniks elu ja hetke mõtete sadu,
mõtlen ikka su peale,
tallates koos käidud radu!*

*Millises elus see juhtus?
Kas mäletad seda ...?*

Elukooli I klass

Printsess Lualoke ja Don Eljo kohtusid oma Esimeses Reaalsuses jõu poolt ettemääratud päeval ja kohas. See oli hetk, mida Universum oli plaaninud pikalt, kuid millest nemad veel midagi ei teadnud. Jõu rajad ja teed on ettearvamatud ning seda eriti veel juhul, kui ühe jõuga inimese poolt on välja öeldud taotlus oma Teise Reaalsuse unenägemistes, mis määravad Esimeses Reaalsuses toimuva.

Lualoke, kes oli kuninglikust soost, elas kõledas kivilossis, mis kuulus ta perele kaugete hämarate aegade algusest saati. Ta oli oma vanemate ainuke laps ja kogu kuningriik kutsus teda Printsessi Päikesekiireks. Don Eljo oli rändur, kelle kohta ei teatud väga midagi, kuid räägiti, et ta on nõid-sõdalane unenäomaag, kes on oma südamega rajal. Lualoket huvitas kõik, mis oli seotud müstika, nõiduse ja maailmadega, kus elasid kummitused, kodukäijad, vampiirid ja teised salapärased olevused, aga tal ei olnud aega sellega tegeleda, sest printsessi kohustused ja tema igapäevased olevikuhetked neelas endasse kiiresti mööduv aeg, milles hetked kihutasid hetkede järel, nii et neid ei olnud isegi võimalik peatada, laskmaks saada osa Hetke tõelisest võlust.

Lualoke arvates oli tema saatus tema enda määrata – ja see oli tõde, aga see kehtis ainult väikeste valikute puhul. Kõik suuremad valikud oli tema eest teinud ära jõud, kes paitas teda oma väekäega enne sündi, pärast sündi ning saatis printsessi igapäevases elus, ilma tema enda teadmata. Jõud jälgis, aitas ja suunas teda tema lihtsate valikute kaudu, sest ta teadis, et printsess oli kuningriigi kõige suurem põikpea, kes oleks meelega risti vastu

teinud, kui oleks vaid teadnud, et tema valikud on mõjutatud jõu poolt. Don Eljo oli samuti kuningriigi suurim põikpea, aga seda just nimelt jõudu tundes ja teadvustades. Nad olid vastandid.

Ühel päeval läks printsess kuulama loengut, mis oli seotud tema valikutega, mis puudutasid maailma, inimesi, nende käitumist ja ellujäämist ebatavalistes olukordades. Lualokel polnud aimugi, et selle õpetajaks oli Don Eljo.

Kui ta õhtul oma lossis enne magamaminekut selle päeva sündmustele mõtles, meenus talle loeng ja ta muigas omaette: „Don tundus olevat huvitav inimene, tal on kindlasti teadmisi ja kogemusi, mis võiksid mind huvitada.“ Esialgu jäi see ainult mõtteks, sest kogu tema elutempo neelas meeletus koguses eluenergiat ning tal ei olnud aega iga kuningriigi õpetlasega maast ja ilmast jutustada.

Jõud teadis, mis on printsessi jaoks parim ning viis nad uuesti kokku asjaoludel, mis omakorda viisid printsessi talle kuuluva südamega rajani. Oli sügisese kuldne ja soe päev, millest algas tema uus elu, tema enda teadmata. See oli lõputu rada läbi Esimese, Teise ja Kolmanda Reaalsuse. Südamega rada teadmiste ja tõe suunas, eesmärgiga jõuda koju! Iga sõdalane leiab endale oma raja, millel on süda, kus on hing ja see juhib teda niikaua, kuni ta on saanud rajaga üheks. See rada ei lõppe enam iial. See on rada lõpmatusse, igavikku, mis teeb sind vabaks, andes teadvusele ajatu olemise kõiksuses. Iga sõdalane jõuab varem või hiljem kõiksuse piirile ja seal palutakse tal öelda taotlus – milline on taotlus, seda ei tea keegi. Ainult jõul on aimu, milline see olema saab, sest tema on ainuke, kes näeb sind läbi kotka silmade ja teab sinust rohkem, kui ei keegi teine kogu Universumis.

Don Eljo poolt ellukutsutud taotlus Universumi Teises Reaalsuses oli järgmine:

*Ma kutsusin sind läbi une
rännakule valguse poole –
nimega, mille olid unustanud.
Kaotanud Teise Reaalsusse
aegade hämaruse vaikiva katte alla.
Ma sosistasin seda tuule jõuga
kurtidele kõrvadele määratud tämbris,
täht-tähelt laususin sõnu,
äratades sisemist tuld
valgustamaks sinu hinge.
Et näeksid tulega graveeritud
pühakojade seintele maalitud pilte.
Hetkedest, inimese elus.
Hetkedest, mis loovad maailma.
Niikauaks, kuni valgus rüütab sind Aknas
– avatud maailmade vahel.*

Sellele taotlusele reageeris väikese ajalise nihkega ei keegi muu kui Printsess Lualoke Pimeduse Kuningriigist. Ta oli viimane isik, keda Don oskas oma unenägemisekooli oodata, aga kuna ta oli palju aastaid tagasi lubanud jõule järgida tema kutset ja südamega rada, ei saanud ta tähelepanuta jätta jõu avaldumist läbi Lualoke ning leppis etteantud õpilasega läbi kontrollitud narruse maski. Nende jutuajamised elust, surmast, maailmadest tekkisid printsessi uudishimust ja tõetsimisest Esimese ja Teise Reaalsuse piirimail – koos tema teadvuse avarumisega.

„Sa, printsess, küsisid, et mis põhjustel inimesed teevad enesetapu,“ lausus Don ja jätkas pärast väikest pausi, „olen selle üle ka ise palju mõelnud, olen olnud vahetus kontaktis nende hingedega, kes endale surma soovivad, näinud neid häirivaid märke juba nende eluajal. Ma tean, milline on surma märk. Sellel on erinevaid välimusi, aga energia, tunne, emotsioon on sama. Iga kord, kui olen kokku puutunud selle märgiga, ei ole ma suutnud kohe kohaneda kahe maailma kokkupõrkepunktiga, kus elu ja surm peavad igavest lahingut olendi üle, kes on tegelikult

rohkem elav surma maailmas, kui siin – särava elu keskel.“ Printsess Lualoke vaatas Donile vilksamisi otse silma ja pööras pilgu kaugusesse, lastes endast läbi infot, püüdes kuulda oma sisemuses vastukajava lahingu häält, mille vaenupoolte kokkupõrkes võtab sinu üle voli tundmatu jõud.

„Reeglina hävitab inimene enesetapuga oma hinge. Hinge hävitamine on justkui suure kristallmuna mahapillamine, mis puruneb tuhandeteks kildudeks. Paljude enesetapjate hing on selline juba siia ilma sündides – kildudeks, eelmiste elude lõpuleviimata asjade tagajärjena.“ Printsess katkestas jutu, asetades oma vasaku käe Doni paremale käele. „Mul on külm,“ lausus ta, „see jutt tekitab mul rinnus külma jäätunde, klombi, mis õrna pulseerimise saatel valutab.“ Tema näos peegeldus mure sellest tunde, mida ta ei olnud varem veel kogenud.

Don Eljo teadis, miks Lualoke end nii tundis, olles palju kordi ka ise kaasa läinud energia voogamisega, mis viib kaasa jalutuskäigule. Muinasjuttude ja päriselt olnud asjade taasesitamise vahe on selles, et päriselus ei ratsuta viimasel hetkel printsid valgetel hobustel abikätt ulatama. Päriselus oled sa üksi iseenda sisemuses omaenda hirmudega, elades päriselt kaasa jõuga juttude hetkedele, nagu toimuks see kõik sinuga. Don Eljo teadis, et peab sekkuma, takistamaks kõrvaliste energiatega sisemist Lualoke hinge, mis pulbitses soovist teada saada vastust kõige tähtsamale küsimusele tema enda kohta. Küsimus põhjuse kohta, miks oli ta ette võtnud selle raja, kus asub sõdalase süda.

Samal hetkel kõnetas Doni Tuli ja sosistas paremasse kõrva: „Jää vastu aitan alati mina, kasuta seda märki, pane see tema käe peale. Ära viivita!“ Eljo mäletas seda hetke, kandes igavesti mälestust esimesest kohtumisest Tulega oma südames. Tuli sellisena, nagu ta on, tegi talle kingi – paitas oma sooja, kõrgenergeetilise helluse leegist käega läbi tema pea, vajutas oma pitseri sõdalase hinge. Kui tavaelus sa tead, et oled peaaegu alati üksi ja sul ei ole mitte kedagi, kellele loota, siis oma Teise Ise tegemistes on sinuga jõud. Erinevate jõudude esindajad. Don Eljo asetab